

que Fides quasi infidelitas reputari. Sic accipiendum est quod habetur in d. cap. Fortè, & à nonnullis D. D. reperitur, qui inficiantur Fidem in peccatoribus posse consistere, quia morum pravitate sunt tales, ut potius Ethnici, quam Catholici videantur.

155 Adeo verum est, Fidem non amitti quovis mortali crimine, nisi hæresis sit, ut quis absque charitate valeat incipere Fidem habere, cap. Solet 31. de consecrat. distinet. 4. ubi casus ex D. Augustino proponitur. Pat. Suar. sup. d. sect. 3. num. 4. Glossa marginalis in d. cap. Solet, & in notis quæ sunt post id advertitur, Fidem veram dari posse in homine peccatore, sed non esse veram virtutem, quæ absque charitate existere nequit; aliud enim est Fides vera, & aliud vera virtus, secundum Divum Thomam 2. 2. quest. 4. art. 5.

Ad Num. II.

156 D. Petrum, ejusque successores à Christo Domino primatum, & prærogativam obtinuisse, ut universalis Ecclesiæ, quæ per totum terrarum orbem diffunditur, supremi sint Monarchæ, Pontifices, & Pastores super omnes alios particularium Ecclesiarum Antistites, à cunctis Orthodoxæ Fidei cultoribus censetur: quod innumeris Sacrorum Conciliorum decretis, ac Sanctorum Patrum testimoniis comprobatur, & ex Divina Scriptura evidenter apparet. Ea omnia præ cæteris latissime congerunt Pat. Valent. sup. in analysi Fidei Catholice, lib. 7. cap. 2. cum plurimis seqq. Marta de jurisdict. part. 1. à cap. 12. Cornel. à Lapide sup. Epist. 1. S. Petri, in proam. vers. Quoad tertium, cum aliis, Becan. in compend. controversiar. lib. 1. cap. 4. de Capit. Eccles. à num. 10. ubi de nominibus, & prærogativis B. Petri, per quæ Primatus illius demonstratur. August. Barbosa in collectan. ad cap. ult. num. 6. de Summa Trinit. ubi plurimi, Gregor. Lop. in l. 2. gloss. ult. tit. 5. part. 1. Pat. Suar. de legib. lib. 4. cap. 3. num. 10. Ceval. commun. quæst. 897. num. 447. & 448. D. Covarr. in regula Peccatum, part. 2. §. 9. n. 5. vers. Quarto ratione, Card. Mantich. de conject. ult. volum. lib. 8. tit. 6. num. 4. Theat. vitæ hum. lit. P., fol. 527. sub vers. Primatus in Petro, Navar. de Indulgent. notab. 23. num. 10. ommissis aliis penè innumeris, cum compertum sit, Primatum Petro à Deo immediate provenisse, ut & antiqui, & neoterici omnes Catholici uno ore fatentur, sicut eleganter admonet Spondan. in Epitome Baron. tom. 1. anno 33. n. 6. in hæc verba: *Atque ut uno verbo dicam, quotquot post recensitos extiterunt Ecclesiastici Scriptores Orthodoxi, quotquot etiam in Spiritu Sancto legitime congregata sunt Synodi, id ipsum omnes æque constanter ingenuèque professæ sunt.*

Hunc Primatum B. Petri super ipsos Apostolos, aliosque gregis Domini Pastores, & in Romanos Pontifices propagatum, probant tam Canonica, quam Imperialia Jura, quæ enumerat Marta sup. cap. 13. n. 18. quibus Regia jungenda sunt in l. 2. & 3. tit. 5. p. 1.

157 Quo tempore Petro hoc supremum munus mandatum sit tradit Greg. Lop. in d. l. 2. gloss. 1. aens ante mortem Domini electum esse in Principem Ecclesiasticæ Hiærachie, sed post Resurrectionem confirmatum, ex illis Joan. cap. ult. verbis, *Pasce oves meas*: de quo post Baron. Spondan. in ejus Epit. tom. 1. anno 33. num. 6. & anno 34. num. 59. Ea præeminenti potestate functus est B. Petrus Hierosolymis, Antiochiæ, &

Romæ 37. annis, 2. mensibus, ac 24. diebus, ut tradit Illefcas Hist. Pontific. tom. 1. lib. 1. cap. 1. ad fin. Romana in urbe sedid annis 24. mensibus 5. diebus 12. Carrill. Amal. anno 69. Consule tamen Baron. & Spondan. anno 69. & aliis.

Ibi: *Idem Nicæna sacrosancta Synodus.*

Vide Mart. sup. cap. 15. à princip. ubi satisfacit argumento, quod ex Nicæna Synodo ad versarii eliciunt contra Ecclesiæ Romanæ primatum.

Ibi: *Nam licet quidam ex Patribus locum illum.*

Verba illa Christi Domini apud Matthæum cap. 158 16. *Tu es Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam, quidam sic exaudiunt, ut petra sit ipse Christus, quem petram dixit Apostolus. 1. ad Corinth. cap. 10. vers. 4. ibi: *Petra autem erat Christus.* Ita D. Aug. dialog. 4. de Trinit. ibi: *Super hanc petram, id est, Christum ipsum: quia aliud fundamentum nemo potest ponere, &c.* Adde tradita sup. n. 13. Alii, ut Origenes, existimant eandem clausulam intelligi ita, ut super hanc petram, sit super omnes homines inædificandam esse Ecclesiam, qui Petri Fidem profiterentur. Alii, ut B. Hilar. lib. 6. de Trinit. Greg. Nyffenus, Chrysostom. apud Maldonat. illic laudandum, opinantur Christum Dominum asseverasse, Ecclesiæ ædificium erigendum super Petri Fidem, seu Fidei confessionem, qua eum filium Dei vivi enunciavit. Sed his rejectis opinionibus, quas recenset, ac refutat Maldonat. in Evang. sup. Matth. cap. 16. vers. *Et super hanc petram, cum ipso, ac communi Patrum tenendum est, verba illa, Super hanc petram, ad B. Petrum esse referenda, quibus Christus illum fundamentum, ac caput Ecclesiæ futurum spondidit, ac prænucciavit in egregiæ Fidei remunerationem, ut latè probat Maldonat. supra, ex vers. *Primum quis non videt: & vers. Denique super ipsum, plures recenset aens, sic placuisse omnibus antiquis Authoribus Catholicis. Idem testatur Sylveira sup. Evang. tom. 4. lib. 6. cap. 5. num. 144. Illos præter Maldonat. laudantur Card. Bellarmin. lib. 1. de Rom. Pontif. & Pat. Suar. contra Reg. Angliæ, lib. 3. cap. 10. à num. 8. Senenf. in Bibliotheca, lib. 6. amotat. 68. Unde ad probandum primatum, ac principatum Petri, communiter hic locus Matthæi expendi solet, ut videre est apud Mart. de jurisdict. part. 1. cap. 13. in princ. & alios recensitos supra. num. 156.***

Nec refert quod hæretici obijciunt, scilicet 159 Petrum non esse Ecclesiæ fundamentum, sed solum Christum, secundum præmissa jam num. 13. Nam respondere oportet cum Maldonat. sup. vers. *Nam quod*, aliisque Catholicis Interpretibus, quod in Ecclesia, sicut in materiali ædificio, plures sunt lapides. Primus, maximus, & angularis est Christus, quo alii inniuntur, atque ita accipitur illud Pauli I. ad Corinth. cap. 3. *Fundamentum enim aliud nemo potest ponere, &c.* Secundarii lapides sunt Apostoli & Prophetæ, super quos ædificata est Ecclesia D. Paul. ad Ephes. cap. 2. vers. 20. ibi: *Superinædificati super fundamentum Apostolorum & Prophetarum.* Adde Lorin. laudatum supra, num. 140. Cornel. à Lap.

in 1. epist. B. Petri, cap. 2. verb. *Lapidem vivum.* Cum ergo B. Petrus omnium Apostolorum Caput & Princeps sit, sicut ex præmissis apparet, ideoque nomea *Cephas* ei fuerit inditum, quod caput significat l. 3. tit. 5. p. 1. cap. Sacrosancta, §. Inter Beatos, 22. dist. Mart. d. cap. 13. n. 11. ideo frequentissime fundamentum Ecclesiæ à Catholicis DD. appellatur, prout eundem vocitant Maldonat. sup. Sylveira d. cap. 5. num. 145. Cornel. à Lap. sup. epist. 1. B. Petri. in proam. vers. *Quoad tertium, & vers. Sextum, cum aliis. Lorin. sup. epist. 1. B. Petri. c. 2. vers. Quinto, verb. Lapidem vivum.* Quem dicendi styllum à Sanctis Patribus, quos laudant, didicerunt.

Ibi: *Extat hac de re definitio Constantiensis Concilii.*

160 Hanc definitionem memorat Greg. Lop. in l. 2. gloss. ult. in fin. tit. 5. p. 1. qua damnati sunt Joannes Wiclefus Anglus, & Joannes Hus Germanus, qui primatum Sedis Apostolicæ inficiabantur. Hæc Constantiensis Synodus, quæ inter generales decimalexta numeratur, cæpit sub tempore schismatis ad annos 1418. cum tres se successores B. Petri legitimos asseverant, & sub Martino V. finem accepit. Vide Illefc. Hist. Pontific. tom. 2. lib. 6. cap. 11. & 12. Padillan in Chronographia Concilior. fol. 83.

Ibi: *Et Concilii Florentini sub Eugenio IV.*

161 De hoc Concilio aliqua prædiximus supra, n. 57. Decretum autem ita se habet: *Dissimimus sanctam Apostolicam Sedem, & Romanum Pontificem in universum orbem tenere primatum, & ipsum Romanum Pontificem successorem esse B. Petri Principis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiæ caput, & omnium Christianorum Patrem & Doctorem existere: & ipsi B. Petro pascenti, regendi, & gubernandi universalem Ecclesiam à Dom. nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse. Cujus Synodi auctoritatem in hanc rem expendunt Marta d. part. 1. cap. 12. num. 10. Aug. Barb. in collectan. ad cap. 1. num. 6. de Sum. Trinit. & alii, quos dedimus supra, num. 156. Similiter in fine Concilii Chalcedonenis habentur hæc verba: *Unde sanctissimus & beatissimus Papa, Caput universalis Ecclesiæ Leo, per nos ut Legatos suos Episcopali eum dignitate nudavit, ut sunt apud Becan. sup. num. 20.**

Ibi: *Ut tandem hæreticum sit contrarium asseverare.*

Sic habetur in l. 4. in fin. tit. 5. p. 1.

Ibi: *Latine quidem rectè Primatum dicere possumus.*

163 Primate dicuntur summæ & optimæ, qui scilicet in Republica, gremio seu hierarchia principem locum tenent. Michæ cap. 5. ibi: *Et suscitavimus super eum septem pastores, & octo primates homines.* Et cap. Si quis ex Sacerdotibus 6. 79. dist. juncta glossa ibi, cap. 1. 99. dist. rubric.

C. de Alexand. Primatib. lib. 11. ubi Bartol. Garcia Toletan. in Lucern. rubricar. eod. tit. D. Chryso- stom. hom. 20. in Matth. Plin. lib. 8. cap. 5. Cornu- cop. col. 417. num. 10. Valcarcer. in epist. Jur. Canon. in d. cap. Si quis ex Sacerdotibus, Calepin. verb. Primate Lexic. Ecclesiast. verb. Primas, Lexic. Calvin. verb. Primate. Sed & Primas in singulari usurpatur maximè apud Ecclesiasticos Authores pro quadam & amplissima quidem dignitate, de qua paulò inferius differendum. Vide Lexic. Eccles. ac Lexic. Calvin.

Hinc verbum *Primatus*, accipitur pro ea prærogativa, qua aliquis inter cæteros præeminet. 164 Calepin. verb. *Primatus*, Nebriffensis eod. verb. Lexic. Calvin. ibidem, Lexic. Ecclesiast. d. verb. *Primatus*, Plin. lib. 8. cap. 5. ibi: *Ob id Phaleris argentis, quo maxime gaudent, & reliquo omni primatu donavit.* Et cap. Nos 8. 12. dist. cap. Placuit, 18. dist. cap. 1. 21. dist.

Ibi: *In Canonibus verò, ut dixi.*

Primate aliquando dicuntur Eminentissimi 165 Cardinales, cap. Si quis ex Episcopis, 5. 79. dist. ubi Valcarcer in epitom. Jur. Canonici. Aliquando Archiepiscopi, ut notatur in Lexic. Calvin. verb. *Primatus*, frequentius verò ea voce denotatur dignitas quædam Patriarchatui similis, imò Primatus, & Patriarchatus non re, sed nomine distinguuntur, cap. duo 9. de offic. jud. ordin. c. 3. de foro. compet. cap. 1. 99. dist. cap. Nulli, ead. dist. Trident. sess. 3. c. 18. de reformat. & sess. 24. cap. 3. de reformat. l. 9. tit. 5. p. 1. Lexic. Ecclesiast. verb. *Primas*, Lexic. Calvin. verb. *Primatus*. Sed Summus Pontifex primatum Sacerdotii dicitur obtinere, in cap. 1. §. *Eulalius*, 96. dist. quia est super omnes Sacerdotes. Ex quibus constat, quod D. Covar. edocet, per verbum scilicet *Primatus* significari prærogativam, seu privilegium, quod summis Ecclesiæ Principibus à Deo, Romanis Pontificibus, aut Synodis generalibus ratione primi loci, quem in toto orbe, vel in aliqua provincia obtinent, conceditur. Sed hoc nomen *Primas*, nullus Archiepiscopus sibi usurpare valet, nisi Sedem in primis civitatibus habeat, cap. *Nulli*, 99. dist.

Ibi: *In Concilio Nicæno, cap. 6.*

Vide Mart. de jurisdict. part. 1. cap. 10. n. 8. 166 & cap. 15. à princip. quò loci refert Palchasmus Episcopum in Concilio Chalcedonenfi act. 16. ita citasse hunc Canonem ex Nicæna Synodo: *Ecclesia Romana semper habuit primatum, mos autem perduret.* Aug. Barbosa in collectan. ad cap. *Mos antiquus*, num. 8. 65. dist. Valcarcer. sup. in eod. cap. latissime Spondan. in epitom. Baron. ann. 325. à num. 33.

Ibi: *Concilium etiam Constantinopolitanum.*

De quo est canon in cap. Constantinopolitane, 22. 167 dist. ubi habetur Episcopum Constantinopolitanum post Romanum Pontificem Primatus honorem obtinere. Consule notas Gregorianas ibi, Aug. Barbos. in collect. ad eund. rextum, ex n. 1. Acquam ibidem, atque rextum in cap. Antiqua 23. de privileg.

Ibi : Etenim sicut divinitus Romana Ecclesia.

168 Ecclesia, quæ Romæ est, summumque Pontificem Episcopum habet, omnium quæ in orbe existunt Catholicæ, mater, magistra, caput, domina, ac princeps vocatur, ipsaque primatu, & prærogativa ex divina institutione gaudet, *cap. ult. in fin. de Sum. Trinit. cap. ult. de for. compet. cap. ult. in fin. de Baptism. c. Antiqua 23. de privileg. c. Sacrosancta, 22. dist. l. Inter claras 5. C. de Summa Trinit. Trident. sess. 5. de Sacram. Canon. 3. de Baptism. & sess. 14. cap. 3. de Extrema Unction. & sess. 22. cap. 8. de sacrif. Missæ, Card. Baron. in addit. ad Martyrolog. Rom. die 18. Januar. Card. Bellarm. tom. 1. de Rom. Pontif. lib. 2. a princip. Cardin. Tusch. lit. E, concl. 3. num. 3. cum seqq. & n. 20. Greg. Lop. in l. 2. gloss. 2. tit. 5. p. 1. Franc. Valente in concordia Jur. Canon. proœm. c. 3. n. 2. Albert. Pighius de Ecclesiast. Hierarcb. lib. 3. c. 12. Aug. Barbosa cum pluribus de potest. Episcop. part. 1. tit. 3. c. 2. num. 12. 13. & in collectan. ad cap. 2. n. 6. de Summa Trinit. Spondan. in epitom. Annal. Baron. anno 45. num. 1. Cornel. à Lap. sup. 1. D. Petr. c. 5. vers. 13. §. Meritò ergo, & s. Primum ergo de encomiis Ecclesia Romana, D. Aug. epist. 162. ait in Ecclesia Romana semper Apostolicæ Cathedræ viguisse principatum Mart. p. 1. c. 12. num. 6. ubi ex aliis inquit, perpetuo Imperatoris edicto Romanam Ecclesiam esse caput, & matrem omnium aliarum Ecclesiarum. Sed contrarium stabiliisse videtur Justinianus in l. Constantinopolitana, C. de sacrosanct. Eccles. in hæc verba : Constantinopolitana Ecclesia omnium aliarum est caput. Intelligi tamen ita debet, ut primum locum occupet post Romanam, secundum præmissa n. 167. Nec illa generalitate comprehendisse Imperatorem Romanam credendum est, apud quam summi Pontificatus apicem existere idem fatetur in authent. Ut Ecclesia Romana, in princ.*

169 Romana Ecclesiæ fundamenta prima jecisse fertur B. Petr. anno 45. 15. Kalend. Januar. anno 2. Claudii Imperatoris. Spondan. post Baron. in epitom. tom. 1. d. anno 45. n. 1.

Ibi : Aliquot Episcopi, aut Pontifices in provinciis.

170 Sic in Hispania Archiepiscopus Toletanus primum tenet, renitente Bracharenfi Antistite, qui super illo contendebat, argumento capitis Cum longè 25. 63. dist. Greg. Lop. cum aliis in l. 9. gloss. 3. tit. 5. p. 1. De quo latissime August. Barbosa in collectan. ad d. cap. Cum longè. Primas autem ideo vocatur, quia post Pontificem obtinet in sua provincia locum primum, d. l. 9. Partit. ubi Greg. Lop. gloss. 4.

Ibi : Non est tamen concedenda similitudo in radice.

171 Adhuc inter ipsos Apostolos, & Ecclesias, quibus præferunt, atque inter B. Petrum & Romanam Ecclesiam maxima fuit distinctio; nam licet Apostoli à Christo Domino jurisdictionem, & potestatem acceperint, fuit tamen subordinata B. Petro, quem caput & Principem agnoscebant. Vide D. Covar. in reg. peccatum, part. 2. §. 9. num. 5. vers. Quartò ratione, Mart. sup.

cap. 13. per tot. Becan. in compend. controversiar. lib. 1. c. 4. de Capit. Eccles. n. 17. & tract. de Re-pub. Eccles. lib. 1. cap. 7. objeet. 1. ubi negat Apostolis Ecclesiam æque commendatam ac Petro, ac parum jurisdictionem, & potestatem Petro, ac cæteris concessam esse.

Ad Num. 12.

172 Beati Petrus & Paulus eodemque die Nerone jussum lauræ martyrii simul redimiti occubuerunt. Sic in Ecclesia receptum est, ac constat ex cap. Quavis, 21. dist. ubi gloss. verb. Eodemque die, cap. Sacrosancta, 22. dist. Card. Baron. Annal. tom. 1. anno 69. ubi Spondan. num. 2. qui ait, omnium esse concordem sententiam, Carrillo Annal. anno 69. Cornel. à Lapid. in proœm. ad epist. 1. B. Petri, vers. ult. Theat. vitæ hum. lit. C, fol. 133. vers. Petrus & Paulus. Mart. sup. c. 14. num. 8. Valcarcer in Epitom. Jur. Canon. in d. cap. quavis, & in d. cap. sacrosancta. Illescas Hist. Pontific. lib. 1. cap. 3.

173 Dies autem tanti triumphi communi omnium consensu assignatur vigesima nona Junii, qua ab Ecclesia recolitur, & ita observant ii, quos pronuper laudavimus. Quo ad annum, Baron. & Spondanus sentiunt, fuisse Christi sexagesimum nonum, & Nerone quatuordecimum & penultimum, quo Apostoli hi sunt enscati. Sed alii antecedentem, alii subsequentem esse volunt. Consule Cornel. à Lap. Illescas, & cæteros cum eis proximè adductos. Nec latet causa, ex qua impius Imperator usque ad internecionem in Apostolorum Principem insævit; etenim proftraverat Romæ Simonem Magum, quem ille in deliciis habebat ab artes magicas, quas Simon profitebatur. Corn. à Lapid. ubi sup. Cruci affixus est in colle Janiculo, vel Vaticano, qui Romæ sunt, & in Vaticano humatus est. Cornel. à Lap. ibidem, Baron. d. anno 69. & Spondan. ibi, num. 7. Collis nuncupabatur vaticanus, quia Vatum responso Romani eo potiti sunt, aut à vaticiniis, quæ eò loci fieri solebant, vel à Deo Vaticano, seu Vaginato. Rosin. de antiquitat. Roman. lib. 1. cap. 11. vers. Vaticanus, Cornucop. col. 41. num. 10. Calepin. verb. Vaticanus. Janiculum collis etiam est Vaticano conterminus, & uterque trans Tiberim est: sic autem appellatur, quòd populus Romanus per illum quasi per januum primitus transivit in agrum Etruscum, vel à vetustissimo oppido, quod Janus in Italia construxit super ipsam collem. Rosin. sup. verb. Janiculum, Cornucop. col. 1156. in fin. Calepin. verb. Janiculum.

Verf. Secunda autem Sedes apud Alexandriam.

174 Extra quæstionem est Ecclesiæ primordiis Alexandrinam Sedem, & Antiochenam duntaxat Patriarchatus prærogativâ potitas esse. Alexandriæ Ecclesiam instituit D. Marcus, qui eidem præfuit. Antiochiæ refedit B. Petrus, & ibi Antistitem sibi substitutum reliquit B. Ignatium. In quo observare oportet, quòd etsi Sedes Antiochena priùs fuerit Patriarchalis, quam Alexandrina, illa tamen huic postposita est ob amplitudinem, dignitatem, & opulentiam civitatis, Dionys. Paul. tract. de vera quat. Patriarchal. Sedium erectione, cap. 8. numer. 8. August. Barbosa in cap. Antiqua, num. 5. de privileg. de qua

qua Card. Baron. Annal. tom. 1. anno 39. vers. Quælis esset, Calepin. verb. Alexandria, ubi ait totius orbis emporium existisse, & 320. annis ante Christi adventum constructam. De Patriarcha Alexandrino plura tradit August. Barb. de potest. Episcop. part. 1. tit. 3. cap. 4. Dionys. Paul. d. cap. 8.

175 Antiochia (sunt enim plures urbes hujus nominis, ut videre est apud Stephan. Byzantium, quem refert Calep. verb. Antiochia.) civitas est Syriæ apud Orontem fluvium sita, totius regionis caput, à Seleuco Nicanore condita, qui à nomine patris sui Antiochi, sic ipsam appellari voluit. Strab. lib. 15. Calepin. sup. De Patriarcha Antiocheno fuscè disserunt Paul. ubi nuper, cap. 7. Barbosa d. tit. 3. cap. 5. & in d. cap. Antiqua, num. 6. Vide etiam ad præmissa Card. Bellarm. lib. de Roman. Pontific. Card. Baron. d. anno. 39. ibi Spondan. in Epitom. num. 5. cum aliis, & anno 45. n. 16. Theat. vitæ hum. lit. P, fol. 100. & lit. E, fol. 133.

Ibi : Quod verò de Constantinopoli scribitur.

176 Constantinopoli ante Constantinum, Byzantium vocabatur, à Paulania Spartanorum Rege condita, Calep. verb. Bizantium, Theat. vitæ hum. lit. E, fol. 133. Illescas sup. lib. 2. cap. 1. col. 6. Sed Imperator ille Imperii sedem ibi constituit, ipsamque civitatem proprio nomine condecoravit, plurimisque privilegiis, ædificiis, ac immunitatibus insignivit, & inter cætera anno imperii sui 15. effecit, ut in Patriarchatu Sedes illa erigeretur, & Metrophanes tunc temporis ejus Antistes post Alexandrinum sederet, ac Antiocheno præponeretur. Theat. vitæ human. lit. D, fol. 351. vers. Constantinus Verùm in Concilio Constantinopolitano I. Damasio Pontifice, & Theodosio Imperatore ad annos 381. celebrato stabilitum fertur, ut Sedes Constantinopolitana post Romanam primum teneret locum, sicut habetur in cap. Constantinopolitana 21. dist. & observant Sigon. lib. 8. Imper. Occident. Spondan. in Epit. Baron. anno 381. num. 5. Theat. vitæ human. lit. M, fol. 110. & lit. P, fol. 100. Idem jus prælationis indultum est Chalcedonensi Synodo, generali utique, anno 451. quæ sub Leone I. congregata est, Marciano Imperii clavum tenente, Baron. dist. anno 451. & ibi Spondan. num. 31. Onuphr. Panuin. in not. ad Plotinam, in Bonifacio III. Theat. vitæ hum. lit. P, fol. 100. Card. Bellarm. ubi sup. Dionys. Paul. sup. cap. 10. Aug. Barbosa d. tit. 3. cap. 3. quæ & D. Covar. antiquioribus recensitis tradidit in præfenti.

177 At ex his non omninò compertum est, Sedem Constantinopolitanam Alexandrinæ, & Antiochenæ fuisse prælatam, quia maximè ambigitur, an in Constantinopolitano Concilio id statutum fuerit, ut videre licet apud Card. Baron. anno 381. ubi Spondan. num. 5. & anno 451. n. 31. Quoad Canonem Chalcedonensis Synodi scire oportet, Anatolium Episcopum arte quandam, ambitiosaque studio quasi extorsisse decretum, de quo agimus, renitentibus Sedis Apostolicæ Legatis, palamque protestantionibus se Canoni illi minime consentire: quòd ubi innotuit Pontifici Leoni I. Canonem reprobavit. Anatoliumque per literas objurgavit. Card. Baron. anno 451. ubi Spondan. num. 31. & anno 452. Theat. vitæ hum. lit. H, fol. 144. Unde glossa Gregoriana in d. cap. Con-D. de Faria Novæ Addit. ad Covar. Tom. II.

Constantinopolitana, 21. dist. ex pluribus Summorum Pontificum testimoniis asseverat, nullum jus prælationis ex hujusmodi Canonibus, quos Ecclesia nequitam recepit, Sedi Constantinopolitanae competere, sed Antistites ejus Imperatorum juvenamine fretos eam sibi prærogativam usurpasse, quam tandem Sedes Apostolica Constantinopolitanae contulit, cap. Antiqua, de privileg. & usque ad tempora Justiniani jus istud Ecclesiæ Constantinopolitanae controversum fuisse testatur Card. Bellarm. lib. de Rom. Pontific. cap. 24. quem laudat Theat. vitæ hum. lit. P, fol. 100. Nec parum conduxit, ut Sedes Constantinopolitana præcederet ipsius civitatis augmentum & splendor, ac Alexandriæ diminutio. Spondan. sup. anno 45. num. 16. Constantinopoli B. Andreas Evangelium evulgavit anno 44. Theat. vitæ hum. lit. E, fol. 133. Vide infra, cap. proximo, num. 32.

Ad Num. 13.

178 Quatuor enumerat D. Covar. Sedes Patriarchales, juxta ordinem præscriptum in cap. Antiqua 23. de privileg. in quibus Constantinopolitana cæteras antecedit: quòd post diuturnam controversiam, & ambiguitatem à Sede Apostolica imperavit, & nunc retinet, Boër. de auct. magn. Consilii, num. 50. Hermof. in prolog. Partit. 5. gloss. 2. num. 44. Hierosolymitana, ut tempore posterior, ultimo loco collocatur; nam anno 553. in Synodo IV. Constantinopolitana, quæ quinta generalis est, in Patriarchatum erecta est sub Pontifice Vigilio, & Imperatore Justiniano, Card. Baron. Annal. tom. 7. anno 553. & ibi Spondan. in Epit. tom. 2. eod. anno, Theat. vitæ hum. lit. P, fol. 100. Aug. Barbosa in d. cap. Antiqua, num. 8. Dionys. Paul. sup. cap. 9. ubi latè de Patriarchatu Hierosolymitano, & August. Barbosa iterum de potest. Episcop. part. 1. tit. 3. cap. 6. Licet autem quatuor Ecclesiæ Patriarchales recensentur, sunt tamen & aliæ, quæ postea à Sede Apostolica sunt institutæ, ut Aquileiæ, Gradis, item Foro-Julienis, ac Moscoviæ, quas memorat Hermof. in prolog. Partit. 5. gloss. 2. num. 45. Boër. de auct. magn. Consilii, num. 51. Calepin. verb. Patriarcha: duæque ex eis recensentur in l. 12. tit. 5. part. 1. Accessit apud nos & Indiarum Occidentalium Patriarcha, cujus meminit Greg. Lop. in d. l. 12. gloss. 2. Sed hi recentiores Patriarchæ non eidem privilegiis gaudent ac quatuor superius nominati, ut notatur in d. l. 12. Sed observare oportet, quòd ex speciali privilegio Hostiensis Episcopus, qui Papam consecrat, & Imperatorem coronat, inter Patriarchas sedet primum occupans post Pontificum locum, Mart. de jurisdic. part. 1. cap. 16. num. 10. Boër. num. 50. Garcia de nobilit. gloss. 48. §. 3. num. 11. & 12. Hermof. numer. 43. apud quos an Patriarchæ Cardinales præcedant? De Patriarchatus dignitate, ac privilegiis agitur in d. cap. Antiqua, ubi August. Barbosa numer. 1. & latius de potest. Episcopi, part. 1. tit. 3. cap. 1. Dionys. Paul. tract. de vera quat. Patriarchal. Sed erectione, à princip. & plures congerit Barbosa in d. cap. Antiqua, num. 2. Vide legem 9. cum. seqq. tit. 5. p. 1. & ibi Greg. Lop.

Est obiter adnotandum, Romæ quinque esse Basilicas quæ Patriarchales nuncupantur, videlicet S. Joannis Lateranensis, S. Petri in Vaticano, S. Pauli extra muros, in via Ostia, S. Ma-